

ALLI PEBRE

Del pal a la pastanaga

En poques setmanes el clima polític ha canviat radicalment a Espanya, sobretot pel que fa a les reivindicacions sobre l'autogovern plantejades des de Catalunya. Hem passat del *no* sistemàtic i antipàtic del PP al "sí però ja en parlarem" del PSOE, arrebossat per l'amabilitat de José Luis Rodríguez Zapatero. Abans ens negaven el pa i la sal, i ara ens diuen que ja ho veurem. Tot un avenç. Hem passat del pal a la pastanaga, però continuem sense aconseguir cap avenç realment significatiu pel que fa a l'autogovern.

Anem als exemples. Amb els papers de la Generalitat segrestats a Salamanca, no se n'ha acordat la devolució, sinó crear una comissió per estudiar-ho i decidir-ho d'aquí a sis mesos. Mentrestant donem temps a la caverna per preparar una campanya en contra, recollir signatures o fer sortir els jugadors de futbol del Salamanca amb una pancarta reclamant la unitat d'arxiu. D'aquí a sis mesos ens diran que el "clima de crispació social" desaconsella el retorn dels papers.

Un altre exemple de la nova política de pastanaga que ens aplica el PSOE és el tema de les seleccions catalanes. Aproven al Congrés una moció de suport a les seleccions catalanes perquè puguin competir internacionalment, però l'endemà mateix precisen que no podran competir amb seleccions oficials. És a dir, només podrem fer partits de costellada, com fins ara. Hi ha altres exemples. El reconeixement del català a Europa, que quedarà en una traducció de la Constitució, com ja es fa ara, o la negativa a usar el català al Congrés. El seu president, Manuel Marín, ens prohibeix parlar en català parlant en català. Certament hem avançat. És millor avançar darrere una pastanaga que a cops de bastó.

Pere Martí

La crònica

De l'imperi de Manuel Marín al de Bautista Soler

Dimecres, 2 de juny

Colònia romana. Sessió al Congrés dels Diputats per a preguntes al ministre de l'Interior, José Antonio Alonso. El diputat per ERC Joan Tardà té previst preguntar sobre el respecte als drets lingüístics dels catalans a les comissaries de Policia Nacional. Tardà comença a fer la pregunta en català, la mateixa que el ministre tenia escrita en castellà. Però abans que Tardà hagi fet dues frases, el president del Congrés, Manuel Marín, el talla i li diu en català que respecti el reglament, és a dir, que no es pot parlar en català a la Cambra. Zaplana s'ho mira rient. Tardà hi torna, ja en castellà, demanant a Alonso que respongui a la pregunta que li han escrit de part d'ERC. Alonso respon, i després, al torn de rèplica, Tardà aprofita per lamentar l'actitud censora de Marín. Abans de la intervenció final d'Alonso, Marín hi torna en català i diu a Tardà i en català: "A Roma fes com fan els romans." Bé. Més enllà del fet històric de ser la primera vegada que un president del Congrés parla tant en català, hi ha altres i diversos elements si més no curiosos de la mentalitat de Marín.

Per exemple, la comparació fa pensar en els desitjos imperials que Marín té per a Espanya, de la mateixa manera que Tardà és aliè a aquest imperi, és a dir, que el país d'on ve Tardà també n'és, d'aliè a Espanya.

I, finalment i definitivament, que de nou una de les principals autoritats espanyoles ens recorda que no som més que una colònia.

La UIB triomfa als Estats Units. Un fàrmac desenvolupat a la Universitat de les Illes Balears (UIB) per l'equip dirigit pel prestigiós catedràtic de Química Fèlix Grasses està triomfant als Estats Units. Es tracta d'un medicament que pot evitar les pedres de ronyó, ajuda a enfortir el cos contra el càncer i l'envel·liment. La Universitat de Harvard ha comprovat en 96.000 nord-americans

que el fàrmac funciona fent disminuir considerablement els riscos citats.

Dijous, 3 de juny

La comunitat de Guardans. El cap de llista de Galeuska per a les eleccions europees, Ignasi Guardans, acusa ERC de dividir el vot dels nacionalistes a València i de debilitar la unitat de la llengua i el catalanisme per anar a buscar vots al País Valencià. Més enllà de les reaccions que pugui generar ERC per terres valencianes o balears, no sembla que la coalició europea de Guardans prediqui amb l'exemple. En les cartes de propaganda d'aquesta coalició sota les sigles de cada partit hi ha entre parèntesis la procedència. En el cas del Bloc Nacionalista Valencià (BNV) hi apareix la denominació que promou Manuel Marín al Congrés, la Comunitat Valenciana.

Divendres, 4 de juny

Matas ho diu clar: hi ha crisi. A banda de les negres perspectives turístiques, l'atur a Balears ha crescut un 6% entre maig de 2003 i el mateix mes d'enguany. El president Matas rebé les xifres de desocupació dient que eren degudes a l'increment de població i que no implicaven destrucció d'ocupació. L'endemà, emperò, i empès per un sector turístic que està molt preocupat, reconeixia que la situació turística, econòmica en general i laboral en particular, és "preocupant".

González Pons, contra el Ministeri. El conseller d'Educació valencià no deixa de donar sorpreses. Qui havia de ser la gran esperança "normalitzadora" d'un nou PP autòndic resulta que es dedica un dia rere altre a crear conflictes. L'últim, l'amenaça que la Generalitat està disposada a trencar relacions amb el Ministeri d'Educació. Perquè González Pons considera que una reunió que el delegat del Govern espanyol Antoni Bernabé ha mantingut amb els dis-

El president del Congrés dels Diputats, Manuel Marín, recorda al diputat d'ERC Joan Tardà —a la foto de dalt— que som una colònia i que ens hem de comportar com ho fan a la metròpolis. La dimissió de Rafa Benítez com a entrenador del València CF —esquerra—, en un moment de màxima esplendor, ha causat un enorme enrenou i una gran commoció entre els aficionats.

tints agents educatius —volia parlar sobre el decret que suspèn el calendari d'aplicació la LOCE— és “un acte de ruptura del Ministeri amb la Comunitat”. González diu que, si algú del PSOE el torna a ofendre serà ell qui trenque les relacions.

Tota la setmana

La dimissió de Benítez. Increïble, però cert: després d'haver aconseguit per al València CF la victòria en la Lliga i en la UEFA, l'entrenador del club, Rafa Benítez, deixa l'equip pels continus enfrontaments amb la directiva. Benítez sempre ha volgut —com és normal— disposar del control de l'apartat esportiu del club, però el consell directiu ha fet tot el possible perquè això no succeïra. Finalment, la corda s'ha trencat, i en el millor moment de la seua carrera professional l'entrenador de l'equip del moment llança la tovallola.

Com a substitut de Benítez torna al club l'italià Claudio Ranieri, un entrenador molt volgut per l'afició i una eixida d'extrema urgència per al constructor Bautista Soler, l'accionista que en aquests moments decideix els destins del València. Tota aquesta convulsió ha provocat la tornada a l'escenari públic de Paco Roig, antic president del club i, segons semblava, un enemic absolut de Soler. Roig, també un gran accionista del València i home que deia obertament que volia tornar a la presidència del club, proposava als socis que exigiren la dimissió en ple de la directiva.

Però la cosa no ha parat ací. Divenires, a poc més d'un dia de l'assemblea general de socis, la situació fa un tomb més radical amb l'anunci de la compra de les accions del polèmic expresident Paco Roig per Juan Bautista Soler, fill de Bautista, per 31 milions d'euros.

Lideratge

El València CF ha cobert en el darrer decenni l'etapa més brillant de la seua història, que va per a centenària. Dos campionats de Lliga, dues finals de la Champions League i una Copa de la UEFA. Sens dubte, una cosa quasi irrepetible que ha situat el club en l'Olimp futbolístic, entre els més grans.

La pandòpia de triomfs per si mateixa acredita el mèrit d'aquesta entitat esportiva. Això no obstant, i al nostre parer, aquest mèrit és molt major del que es desprèn dels trofeus aconseguits, pel sol fet que aquests s'han conquistat a pesar o independentment de la mediocritat social del seu equip dirigent, la seua malparada economia i les turbulències societàries constants provocades pel seu principal accionista, Paco Roig, insubmís davant la marginació i l'ostracisme que ell mateix es va infligir. Afortunadament, els partits de futbol es resolen sobre l'herba prou més sovint que als despatxos, i, pel que fa a aquesta ocasió, la solvència professional dels esportistes i tècnics s'ha sobreposat a l'estupidesa del clan directiu, i fins i tot s'ha dignat a encobrir-la.

Però a cap observador no se li escapa la precarietat d'aquest fenomen, que bé pot esclatar fet miques en qualsevol moment i que, per això, ha estat el principal dèficit del col·lectiu xe: la falta de lideratge, més necessari ara perquè cal continuar recollint èxits i resoldre els greus problemes financers que llasten el titular de l'estadi de Mestalla.

Un líder per a la presidència seria el gran fitxatge de l'any o del lustre. Confiam en la imminent renovació parcial del consell.

J. J. Pérez Benlloch